

CARMINE

CHICAGO SYNDICATE SERIE

SORAYA NAOMI

CARMINE

CHICAGO SYNDICATE SERIE

SORAYA NAOMI

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Carmine

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Soraya Naomi

Oorspronkelijke titel: *The Lawyer and the Tramp*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Omslagbeeld: depositphotos.com

Vertaling uit het Engels: Jacodine van de Velde

Tekstredactie: Storm Tekstredactie

Eerste uitgave februari 2021

ISBN 9789403618364

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

EVA

*D*it meen je niet,' mompel ik als ik abrupt in de deuropening van de privékamer blijf staan. Op de rand van het enorme bed zit een man met een schaars geklede brunette die voor hem op haar knieën zit.

Deze kamer is vanavond toch aan mij toegewezen? Een van ons heeft een fout gemaakt en nu hebben deze twee mijn plannen in de war geschopt.

Helaas horen ze me niet. Ze ritst zijn broek open. Zijn handen blijven naast zijn heupen op de satijnen lakens geplaatst terwijl hij op haar neerkijkt, zijn jukbenen hoog en krachtig, en op de een of andere manier maakt zijn blik een behoorlijk potente indruk. Ondanks mijn irritatie merk ik de harde spieren van zijn dij op als zij haar hand over zijn been omhoog laat glijden.

Dan herken ik hem als de man die me ruim een week geleden betrapte toen ik door de gang van Club 7 - de nachtclub die zich een verdieping boven deze bevindt - sloop en me vervolgens terug naar de ondergrondse seksclub stuurde. Ook al hebben we maar een paar woorden met elkaar gewisseld, ik ben hem niet vergeten.

'Ben jij niet een van de meiden van beneden?' vraagt een imposante man met een diepe, krachtige stem, die over mijn huid kruipt wanneer ik hem bij de achteringang tegen het lijf loop. Hij draagt een duur antracietkleurig pak en doordat hij meer dan een meter tachtig is, til ik mijn hoofd op.

'Eh, ja, ik ben mijn tas vergeten,' antwoord ik en ik voel me geïntimideerd door zijn vernauwde blik en ietwat zenuwachtig door hoe schandalig aantrekkelijk hij is.

Vanwege de koude Chicagowind had ik geen zin om naar de andere kant van de enorme wolkenkrabber te lopen, waar de ingang van de ondergrondse seksclub zich bevindt, dus gebruikte ik de ingang van Club 7.

'Je mag hier niet komen en dat weet je.' Hardhandig pakt hij mijn arm beet en trekt me de gang door.

Wanneer we een stelletje passeren, kijken ze ons fronsend aan voordat hij me aan het eind van de gang een lift in schuift en op strenge stem beveelt: 'Als je nog een keer wordt betrappt bij het gebruiken van deze ingang, ben je ontslagen.'

'Oké. Sorry...'

Hij steekt zijn hand op om aan te geven dat het gesprek is beëindigd en de deur glijdt dicht.

'Eikel,' grom ik, al ben ik blij dat hij me er niet uit heeft getrap.

'Ahum,' kuch ik om hun aandacht te trekken en zijn blik schiet mijn kant op.

Zijn ogen zijn helder, slechts een tint donkerder dan whisky, en zijn gezicht is niet vriendelijk of vertrouwd, maar toch knap. Met die brede schouders is zijn gebeeldhouwde postuur onmogelijk te negeren en zijn dikke bruine haar zit bovenop rommelig en krult over zijn oren.

In plaats van geschrokken te kijken, trekt hij zijn wenkbrauw op alsof hij wacht tot ik me verontschuldig.

Zodra de brunette merkt dat hij niet meer op haar is gefocust, werpt ze een blik over haar schouder en springt op.

'Dit is mijn kamer voor vanavond,' meld ik terwijl ze iets

tegen hem murmelt, waarop hij knikt, en dan zonder een woord te zeggen zenuwachtig langs me heen glipt. Ik vraag me af waarom ze zo schuchter reageert.

‘Deze kamer is voor jou om jezelf te vermaken?’ vraagt de man op verveelde toon. Ik kijk over mijn schouder en zie dat mijn klant van vanavond is verdwenen.

Van slag omdat ik nu het geld dat ik zo wanhopig nodig heb niet ga verdienen, wijs ik met mijn vinger naar hem en flap eruit: ‘Dit is jouw schuld.’

De kerel negeert mijn opmerking en ritst zijn broek dicht voordat ik een glimp van zijn mannelijkheid kan opvangen. Nadat hij zijn witte overhemd netjes in zijn broek heeft gestopt en zijn bruine suède riem heeft dicht gesespt, komt hij overeind terwijl hij met een soepele knip van zijn vingers een platina manchetknoop bevestigt. ‘Kijk niet zo geschokt. Je bent in een seksclub.’ Dan pakt hij zijn jasje van het bed en komt dichterbij.

Uitgelokt door zijn neerbuigende manier, kaats ik terug: ‘Ik weet waar ik ben en ik ben geërgerd, niet geschokt, maar jouw meisje duidelijk wel.’

Hij staat halverwege een stap stil, een paar meter bij me vandaan, en er verschijnt een duivelse grijns rond zijn lippen. ‘Misschien was ze geschokt door jou, niet door mij.’

‘Ik weet niet zeker of het een compliment is als ze niet door je geschokt is.’ Ik kijk naar zijn kruis terwijl hij een blik op mijn borsten werpt.

‘Nee?’ reageert hij, duidelijk geamuseerd. ‘En waarom is dit trouwens *mijn* schuld?’ Hij gebaart naar zijn penis. ‘Ik was nog niet eens begonnen ... en dat is *jouw* schuld.’

‘Dan kun je maar beter achter haar aan gaan.’

‘Misschien ben ik niet meer in haar geïnteresseerd.’ Hij zet een stap dichterbij.

Tot mijn ongenoegen intrigeert en prikkelt die opmerking me. Zijn mannelijke geur, die ruikt naar autoriteit,

hangt in de lucht en ik ben niet in staat me los te maken van zijn niet aflatende blik. Hoewel zijn uitdrukking geen spoortje emotie verraadt, verhit de manier waarop hij me bestudeert mijn ledematen.

Misschien kan ik bij hem wat geld verdienen vanavond?

‘Bedoel je daarmee dat je in *mij* bent geïnteresseerd?’
Langzaam dicht ik de afstand tussen ons.

Zijn grijns verbreedt zich. ‘Doe niet net of je verlegen bent.’ Wederom gaat zijn blik naar mijn borsten. ‘Je hebt allang gemerkt wat me aan jou bevalt,’ spot hij.

We zijn dichter naar elkaar geschoven, tot onze borstkassen elkaar bijna raken. Zijn adem streelt over mijn wang als ik opkijk.

‘Is dat zo?’ Ik slik moeizaam en voel me klein doordat ik maar tot zijn kin reik.

‘Natuurlijk.’ Hij buigt zijn hoofd tot zijn lippen langs mijn oorschelp strijken en hij fluistert: ‘Je tietten.’ Met een triomfantelijke lach loopt hij om me heen, waardoor ik besef dat hij slechts een spelletje met me speelde. Ik kreun door zijn arrogantie.

Wanneer hij over de drempel stapt, ziet de manager, Tez, hem als hij langs de kamer loopt en blijft hij staan. ‘Carmine, ik wist niet dat je hier beneden was. Kan ik je ergens mee helpen?’ zegt hij, ogenschijnlijk verbaasd, voordat hij met een frons naar mij kijkt.

Ah, hij heet dus Carmine.

‘Ik ging er net vandoor,’ reageert Carmine afwimpelend en nu flitst er dan eindelijk toch een emotie over zijn gezicht wanneer hij nors naar niemand in het bijzonder kijkt en wegbeent.

Tez neemt me van top tot teen in zich op. ‘Eva, je kunt je spullen nu meteen pakken en vertrekken,’ draagt hij me dan op.

‘Wat? Waarom?’ vraag ik verbijsterd.

'De regel is dat het niet is toegestaan iets met een medewerker van een van de andere bedrijven in dit gebouw te hebben en dat geldt ook voor leden van Club 7.'

'Maar ik wist niet eens wie hij was en er is niets tussen ons gebeurd. Hij was hier al voordat ik binnenkwam. Ik denk dat hij gewoon in de verkeerde kamer was of zo,' verdedig ik mezelf, want ik heb het geld nodig dat deze baan me biedt om mijn achterstallige rekeningen te betalen.

Even lijkt hij berouwvol, maar dan zegt hij: 'Het doet er niet echt toe wat er is gebeurd. Het spijt me, maar er heerst een streng, zerotolerancebeleid wat betreft de omgangsregels, Eva.'

Wie de hel is die Carmine? En nog belangrijker, *ik* was niet degene die hem vermaakte, dat was de brunette. Ik word onterecht gestraft voor hun contact. En nu moet ik ZSM een andere manier zien te vinden om geld te verdienen.

Voordat ik verder in discussie kan gaan, loopt Tez weg en als ik me omdraai om te vertrekken, zie ik een zilveren horloge op de gekreukte lakens liggen. Carmine moet het vergeten zijn. Ik gris het van het bed en stop het in mijn zak en aangezien ik toch al ontslagen ben, ga ik boven in Club 7 op zoek naar Carmine.

HOOFDSTUK 2

CARMINE

Ik baan me een weg door de feestende mensen in de ruime club terwijl de bas in mijn oren dreunt en ik de zwart met wit geblokte dansvloer oversteek, voordat ik de trap op loop naar de overhangende eerste verdieping. Geïrriteerd en onbevredigd haal ik een hand door mijn haren en bestel ik water aan de bar. Terwijl ik op mijn drankje wacht, herinner ik me dat ik het meisje van beneden ken van toen ik haar een week geleden bij de achteringang betrapte.

Ik verplaats me naar de balkonreling en kijk hoe de mensen onder me staan te dansen met de paarse laserlampen die om hen heen flitsen. Het volume van de muziek neemt af als het aftellen tot het nieuwe jaar begint.

Tot mijn absolute verbijstering komt het meisje - dat toevallig de eerste vrouw is die het lef heeft me te berispen - dezelfde trap op banjeren als ik net. In een strapless jurk die om haar heupen spant staat ze voor me. Het licht wordt een paar tellen feller en pas nu valt haar exotische uitstraling me op. Ik heb vrouwen van over de hele wereld geneukt, maar ik heb geen idee of ze Spaans of Indisch is of misschien een

gemengde afkomst heeft? Ze heeft een glad, hartvormig gezicht en golvend gitzwart haar dat in laagjes over haar blote schouder waaiert, waardoor de lokken over haar parmantige borsten vallen.

‘Tien, negen, acht ...’ brult iedereen.

Ik zucht diep, absoluut niet in de stemming hiervoor. ‘Ben je hierheen gekomen om de rest van mijn avond ook te verpesten?’

Haar ronde, grijzige ogen versmallen voordat ze knippert en knippert. Godzijdank, ze is met stomheid geslagen.

‘Je mag helemaal niet hierboven komen, ben je ...’ begin ik.

‘Drie, twee, één. Gelukkig nieuwjaar!’ schreeuwt de menigte.

Het volume van de muziek wordt weer omhoog gedraaid. ‘Gelukkig nieuwjaar,’ zeg ik terwijl ik ontspannen met een elleboog op de reling achteroverleun, nog steeds wachtend tot ze iets zal zeggen.

Haar wenkbrauwen kruipen naar elkaar. ‘Wat?’ bijt ze me toe.

Onbeschaamd wuif ik met mijn hand in het rond. ‘Het is middernacht, dus gelukkig nieuwjaar. Je sociale vaardigheden mogen wel een beetje worden aangescherpt.’

Ik word onderbroken door een vinger die in mijn borst priemt en ik kan niet anders dan grijnzen, wat haar boze blik alleen maar versterkt.

‘Er is helemaal niets mis met mijn sociale vaardigheden, *Carmine*. Ik kan niet geloven dat ik hierheen kwam om je iets terug te geven, maar omdat je zo’n lul bent, hou ik het. Ik wil dat je weet wat de gevolgen zijn van je verwend gedrag.’

Ik verstijf en open mijn mond, maar sluit hem dan. Dan open ik hem weer en schudt zachtjes mijn hoofd. ‘Wat ... Waar heb je het in godsnaam over?’ stamel ik, ontsteld door haar brutaliteit. Vanwege het werk dat ik doe, ben ik er niet

aan gewend zo neerbuigend te worden aangesproken. En ik baal van het feit dat ze mijn naam kent. Deze vrouw is me duidelijk een stap voor.

‘Ik ben ontslagen,’ vertelt ze me en ik recht mijn rug van schrik, voordat ik mijn reactie probeer te verbergen. Een mix van emoties die uiteenlopen van schuldgevoel tot irritatie tot obscene nieuwsgierigheid jagen elkaar na.

‘Dat was niet mijn bedoeling. Ik zal met de manager praten,’ bied ik aan.

‘Wat heeft dat voor nut? Wie denk je wel dat je bent?’ Ze gooit haar handen in de lucht, immens gefrustreerd, wat op zijn beurt mij weer irriteert.

Ik probeer niet te kreunen. Dit begint vervelend te worden. ‘Luister, meisje, ik heb je mijn hulp aangeboden, dus dim een beetje ...’ waarschuw ik haar.

Maar in plaats van dat het haar laat indammen, maakt het haar alleen maar pissiger en doet ze me versteld staan met haar felle reactie. ‘Je hebt geen idee wat je hebt gedaan, *jongen*. Toen jij naar beneden ging, wist je toen dat we ontslagen konden worden als we met jou betrappt zouden worden?! Het kwaad is nu al geschied, er is niets wat je nog kunt doen.’ Dat gezegd hebbende, beent ze weg terwijl mijn blik voor een moment naar haar wiegende, ronde heupen dwaalt.

Op een bepaalde manier zitten haar woorden me dwars, maar aangezien berouw een emotie is die ik zelden ervaar, laat ik de *jongen*-opmerking gaan. In werkelijkheid ben ik me van geen enkele niet-verbroederingsregel bewust. Zul je net zien dat als ik me eindelijk door de brunette die al een poosje achter me aan zit laat verleiden, het leidt tot een aanvaring met een andere vrouw. Ondanks mijn poging me niet door haar uit de tent te laten lokken, volg ik haar en vlieg de trap af naar de begane grond. Met een soepele vaart duwt ze zich echter door de mensenmassa heen. Vlak voor ze de deur

bereikt, draait ze zich om en tilt haar hand op. Als ik een zilveren horloge aan haar vingers zie bungelen, blijft ik abrupt staan. Onmiddellijk grijp ik naar mijn horloge rond mijn pols terwijl onze blikken door de ruimte heen ineen haken. De lach die ze me schenkt is loom en ondeugend en schalks. En maakt me ongenadig boos.

Ze heeft verdomme mijn horloge gestolen!

Dan opent ze de deur en vliegt naar buiten. Deze avond, die saai begon, begint nu een hele andere wending te krijgen. Vastberaden zigzag ik door de mensen die mijn pad blokkeren en ga dezelfde deur door als zij. Aan het eind van de gang verlaat ik het gebouw en speur links en rechts van me de straat af, maar ik vang geen glimp van haar op.

‘Verdomme!’ Ze is opvallend snel. Het kan niet anders dan dat ze een hardloper is.

Wanneer ik terug naar binnen ga, krijg ik op weg naar de lift de manager in het oog, dus ik roep hem. ‘Tez?’

Hij kijkt achterom voordat hij zich omdraait en me halverwege tegemoetkomt.

‘Heb je dat meisje met het lange, zwarte haar ontslagen, Tez?’

‘Ja, ze mag niet omgaan met de mannen van boven.’

‘Ik denk dat ze niet eens wist wie ik was en ik had er geen idee van dat je de vrouwen van beneden zou ontslaan als ze met me omgaan. Ik dacht dat Adriano het alleen liever niet had.’

‘Je broer wil niet dat ze iets met je krijgen, dat kan voor ongewenste problemen zorgen. Dit is een regel waar Adriano niet vanaf stapt,’ legt hij uit.

‘Hoe heet ze?’

‘Eva Conley.’

‘En hoe oud is ze?’

‘Ze is twintig.’

‘Ik wil alle informatie die je over haar hebt.’

‘Dat is niet veel. Je weet dat we geen dossiers bijhouden voor de zaken van de seksclub. Henry heeft gecheckt of ze ooit in aanraking met de politie is geweest en aangezien ze geen strafblad had, mocht ik haar aannemen. Heb je nog iets anders nodig? Ik moet terug naar beneden.’

‘Nee, dat is alles. Ga maar,’ zeg ik voordat ik terug de club door loop en naar de hoek van de eerste verdieping ga waar het kantoor van de baas is gelegen.

Ondertussen app ik een van mijn kapiteins dat hij Eva Conley’s adres aan Tez moet vragen, naar haar huis moet gaan om haar op te halen en me te bellen zodra hij haar heeft.

Wanneer ik in het ruime zwart met wit gemeubileerde kantoor ben, loop ik de aangrenzende beveiligingsruimte in waar de beveiligingsbeelden van de gehele club op een groot scherm worden weergegeven. Gelukkig zit achter de computer precies de man die ik nodig heb, onze IT-man, die de beste hacker van de stad is.

‘Henry, ben je hier niet samen met mijn zus?’ vraag ik aangezien hij haar date.

‘Jawel, Mary is met de rest van de familie in de club, maar ik moest iets voor Adriano doen. Hij is met de andere mannen op weg hierheen. We hebben een probleem bij de havens.’ Snel typt hij de laatste dingen op het toetsenbord en staat dan op nadat hij zijn bril met zwarte montuur op het bureau gooit. ‘Je broer en zus waren naar je op zoek. Gelukkig nieuwjaar, man.’

‘Gelukkig nieuwjaar. Voordat Adriano hier is, wil ik dat je wat aanvullende informatie opsnort over iemand die je al voor Tez hebt nagetrokken.’

‘Wie?’

‘Eva Conley. Ze werkt in de seksclub.’

Zijn wenkbrauwen schieten naar zijn haargrens, maar hij vraagt niets. In plaats daarvan zegt hij: ‘Ik zal nagekeken hebben of ze geen strafblad heeft. Als ik in haar persoonlijke

leven moet gaan neuzen, moet ik meer over haar weten, want Eva Conley is waarschijnlijk een veelvoorkomende naam.'

'Meer weet ik niet. Tez kan je verder alles vertellen wat hij over haar weet,' reageer ik en hij knikt slechts als we stemmen aan de andere kant van de deur horen. We lopen terug het kantoor in als Adriano, Luca en Logan binnenkomen.

Mijn oudere broer, Adriano, neemt zijn plek achter zijn glazen bureau in, dat staat opgesteld voor de gewelfde ramen met de zwarte, kamerhoge gordijnen ervoor. Het enige licht komt van de enorme, chromen staande lampen die in de tegenovergelegen hoeken van de kamer staan en van de heldere, onberispelijk witte muren.

Gezamenlijk vormen wij de vijf hoogste rangen van de Chicago Syndicate. Adriano is de baas, Luca is zijn onderbaas, Logan is hoofdkapitein, Henry is onze hacker en ik fungeer als *consigliere* / raadsman. Het syndicaat regelt de import en distributie van de meest verfijnde heroïne in de staat Illinois en we hebben een legioen aan *Capi* / kapiteins die onder ons werken en onze soldaten aansturen voor het straatwerk.

Het middelpunt van onze operaties bevindt zich hier in Club 7, een succesvolle nachtclub in de Chicago Loop. We gebruiken het als dekmantel om geld te witwassen en in de geheime ondergrondse seksclub wordt een groot deel van de drugs verkocht.

'Carmine, gelukkig nieuwjaar,' begroet Adriano me als we met zijn vieren om hem heen staan.

Ondanks dat ik zesentwintig ben en Adriano eenendertig, lijken we veel op elkaar. Allebei zijn we net iets langer dan een meter tachtig, hebben we bruin haar dat wat aan de lange kant is en dezelfde bruine ogen.

'Gelukkig nieuwjaar,' wens ik hem hetzelfde en hij pakt

zijn sigaretten uit de bureaula, vist er een uit het pakje alvorens het naar me toe te gooien.

Ik pluk het met een hand uit de lucht en schud er sigaret uit, klem hem tussen mijn tanden en steek mijn hand uit voor de aansteker als Adriano hem over het bureau schuift na zijn eigen sigaret aan te hebben gestoken.

‘We stonden bij de bar op je te wachten. De meisjes zijn nog beneden.’

Wanneer ik mijn adem laat ontsnappen, stroomt de rook uit mijn neusgaten. ‘Ik zeg ze later wel gedag. Wat is er aan de hand? Henry zei dat er een probleem is bij de havens?’

‘Capo John heeft contact met Logan opgenomen om hem te vertellen dat de werkmans bij de haven onze levering heeft tegengehouden. Ik betaal een vracht geld aan Roman Bello zodat zijn mannen iedere maand mijn lading doorlaten. Dit is de eerste keer dat we op een obstakel stuiten.’

‘Wat is ermee gebeurd?’

‘Het ligt nog steeds in die verdorpe haven en ik heb die kilo’s aan heroïne en cocaïne nodig om aan de vraag te voldoen. John krijgt van geen van Romans mannen een duidelijk antwoord op de vraag waarom de lading wordt vastgehouden en Roman is slim genoeg om ervoor te zorgen dat niemand hem rechtstreeks kan benaderen, dus ik heb in moeten stemmen met een afspraak. Alleen blijkt hij in het buitenland te zijn en komt hij pas over een week terug.’ Hij wacht even. ‘En aangezien ik heb verzocht om hem onmiddellijk te spreken, moet dat volgend weekend op een van zijn beruchte feesten ...’

Ik realiseer me maar al te verdomd goed waar dit heen gaat.

‘... en ik wil dat jij dat zonder mij regelt, want ik ga daar niet heen om me vervolgens de toorn van mijn vrouw op de nek te halen. Het is de enige manier om Roman direct te spreken te krijgen en de boel snel te regelen. Dit is het meest

belangrijke onderdeel van onze zaken en zonder een mannetje bij de havens kunnen we met geen mogelijkheid onze drugs onder de radar importeren, dus wees voorzichtig met hem. We hebben hem echt als onze bondgenoot nodig.'

'Prima, maar ik wil wel back-up.' Ik werp een blik op Luca aan mijn rechterzijde.

Luca steekt echter zijn hand omhoog en raakt met zijn duim zijn trouwring aan. 'Ik heb ook een vrouw, naar mij moet je niet kijken.'

Logan schudt zijn hoofd. 'Mijn verloofde gaat daar ook niet blij mee zijn ... Ik pas ook.'

Tot slot schuift mijn blik naar Henry, die naar me lacht. 'Ik weet zeker dat je niet wilt dat het vriendje van je zus met je meegaat ...'

'Jullie zitten zo ontzettend onder de plak.' Ik grijns, maar een deel van me begint zich af te vragen hoe het zou zijn om je 's avonds niet zo alleen te voelen in deze maffiawereld. Om een doel in je leven te hebben, anders dan werken voor het anarchistische syndicaat. 'Dus, blijkbaar ga ik alleen ...'

'Zorg er gewoon voor dat je erachter komt waarom mijn vracht is vertraagd en niet meteen is gelost. Probeer wat zicht te krijgen op wat voor spelletje hij speelt, *als* hij een verborgen agenda heeft. Henry heeft de laatste betaling aan hem onderschept.'

'Oké. Ik ga wel naar dat feest.' Ik heb niet echt een keus aangezien ik, als de raadsman van het syndicaat, sowieso dit soort ontmoetingen moet bijwonen.

Wanneer mijn telefoon begint te piepen, pak ik hem uit mijn zak en lees een bericht van de kapitein, die meldt dat Eva Conley niet op het adres verblijft dat bij Tez bekend was.

Fuck!

'Laten we weer naar beneden gaan,' stelt Luca voor en als iedereen hem de deur uit volgt, houd ik Henry tegen.

'Wanneer kun je me die informatie over Eva bezorgen?'

‘Ik ga er morgen direct mee aan de slag en bel je zodra ik meer weet.’

‘Bedankt, man,’ zeg ik voordat we vertrekken.

Helaas is de rest van mijn avond verpest doordat ik blijf malen over de verblijfplaats van Eva Conley en mijn horloge.

* * *

EEN WEEK LATER, op een mistige vrijdagavond, parkeer ik mijn metallic zwarte BMW op de oprit van Romans moderne, glazen, gelijkvloerse herenhuis dat gelegen is aan Lincoln Park en is er nog steeds geen enkel spoor van Eva te bekennen. Ze is verdwenen, zonder een bekend adres, en voor zover Henry in het systeem van het gemeentehuis heeft kunnen achterhalen, heeft ze geen levende familieleden. Daardoor weet ik alleen dat ik op zoek ben naar een twintigjarige die met niemand connecties heeft.

Voor nu moet ik me echter concentreren op het gesprek met Roman, dus ik pak mijn tas uit de kofferbak en loop de stenen trap op naar een smetteloos wit foyer waar een blondje me met een vrijpostige lach begroet. Er lopen heel wat mensen rond als ik het jasje van mijn smoking afschud en haar mijn schouderholster met daarin mijn Smith & Wesson en mijn bagage geef.

‘U krijgt uw pistool terug wanneer u vertrekt, meneer Montesi. Uw bezittingen worden naar kamer drie gebracht,’ laat ze me weten en ik knik afwezig voordat ik verder naar binnen loop.

Ieder jaar komen de rijken hier bijeen om te neuken, drugs te gebruiken en te feesten, maar ik ben niet van plan het hele weekend - zo lang duurt dit losbandige samenzijn - te blijven.

Hoewel ik geen van de mensen ken die door de lange gang naar de dubbele deuren aan het eind slenteren, sluit ik

me bij hen aan en stap binnen in een weelderige, lagergelegen woonkamer met glazen muren die een enorme tuin en zwembad onthullen. De openhaard brandt, de kamer is donker en de rijke geur van specerijen hangt in de lucht. Kristallen vazen bevatten grote boeketten die er meteen voor zorgen dat mijn neus begint te jeuken. Ik kijk om me heen, op zoek naar een plek waar ik zo ver mogelijk bij de bloemen vandaan kan staan.

Op het eerste gezicht lijkt de menigte van meer dan honderd mensen te bestaan uit de hogere kringen, in hun smokings zittend op en rond de fluwelen banken in het midden van de kamer. Dan zijn er nog de uitermate betoverende vrouwen die rondlopen. Vrouwen in allerlei soorten en maten, allemaal sexy op hun eigen manier, in jurken die hun lichamen omhullen. Ze flirten openlijk, waardoor ik aanneem dat de meeste van hen escortdames zijn.

Ik slenter naar voren, gris een glas van het dienblad van een passerende ober en blijf dan abrupt staan als ik de achterkant van een vrouw met rondingen in een enkellange, bordeauxrode jurk opmerk. De uiteindes van haar haren reiken tot vlak boven haar goedgevormde kont en onder het licht van de kroonluchter hebben haar lokken de meest unieke pikzwarte tint, een kleur die ik slechts een keer eerder heb gezien. Ze draait haar hoofd en ik herken haar jeugdige gezicht als een wat ik waarschijnlijk nooit meer zal vergeten ... De kleine dief die *mij* achter *haar* aan laat rennen.

Wat de fuck doet Eva Conley hier? Ik klem mijn vingers dusdanig strak om het glas dat het bijna breekt en vraag me af waarin ik ben terechtgekomen.

Ze staat bij een groep mannen en neemt de ruimte met een opletten uitdrukking in zich op. Haar blik dwaalt langs mij voordat hij stopt en langzaam terug naar mijn gezicht schuift. Ik houd mijn blik op haar gericht en ze spert haar ogen open als ik vastberaden haar kant op loop en vlak naast

haar blijf staan. Ze is zowel niet klein als lang, maar ergens grofweg daartussenin en nu ik zo dicht bij haar sta, valt me op dat ze een vleug sproetjes op haar neus heeft.

'Heren.' Ik schud hun handen als ze me begroeten, voordat ze zich op een ander meisje richten dat bij de groep is komen staan. Dan kijk ik glimlachend op Eva neer. Ze lijkt mijn blijdschap haar te zien niet te delen en begint naar een uitweg te zoeken.

'Ik geloof niet dat we al fatsoenlijk aan elkaar zijn voorgesteld, juffrouw Conley,' zeg ik en pas dan kijkt ze vanonder haar lange wimpers naar me op, de aanzet van haar kleine bosten duidelijk zichtbaar in haar onthullende, laag uitgesneden jurk.

Ze trekt een perfect geëpileerde wenkbrauw naar me op, maar houdt zich stil.

Terwijl ik een slok van mijn drankje neem, staar ik haar over de rand van mijn glas aan, aangezien ik ervan geniet hoe ongemakkelijk mijn aandacht haar maakt. Maar als ik me realiseer dat het champagne is, laat ik het glas zakken en zet het op de tafel naast me omdat ik helder moet blijven.

'Stop ermee me aan te staren,' snauwt ze met hese stem, zacht genoeg zodat alleen ik het hoor.

Mijn mondhoek krult op. 'Waarom nu ineens zo verlegen? Met oud en nieuw was je zo lekker fel.' Als ze zich omdraait om te vertrekken, pak ik haar pols in mijn ene hand beet en haar elleboog in de andere. Ik schuif achter haar en breng mijn hoofd naar haar oor. 'Ik wil mijn horloge, Eva,' bijt ik haar toe.

Ze recht haar rug, maar ik hou haar tegen me aangetrokken. Een vleug zoete kokos dringt mijn neus binnen.

'Waar is mijn horloge?' vraag ik en geef een ruk aan haar arm als ze niet reageert. De verlegen manier waarop ze niet reageert is totaal anders dan haar provocerende gedrag vorige week.

Haar lippen trillen. ‘Laat me gaan en ik zal je horloge later halen. Laat me gaan. Nu ...’ Ze klemt haar kaken op elkaar alsof het haar grote moeite kost het volgende woord uit te spreken. ‘... alsjeblieft.’

‘Wie ben jij?’ vraag ik me hardop af.

‘Wie ben ik? Wie ben jij? Stalk je me?’ fluistert ze hard.

‘Ik? *Jij stalkt mij.* Het is veel te toevallig dat je hier bent.’

Haar wenkbrauwen kruipen naar elkaar en haar verwarring voedt de mijne, vooral wanneer een diepe stem van achter me zegt: ‘Ik zie dat je mijn vriendin hebt ontmoet.’

Nadat ik haar snel heb losgelaten, draaien we ons eensgezind om en worden geconfronteerd met Roman met zijn donkerblonde terugtrekkende kapsel. Zijn staalblauwe ogen richten zich eerst op Eva en dan op mij.

Zijn vriendin?

Tot mijn ergernis sta ik wederom perplex door de gang van zaken. Zaken waar Eva zich middenin lijkt te bevinden. Ze werkte voor ons, maar ze date met Roman? We worden bedonderd, iets wat me absoluut niet aanstaat, en hoe meer ik over Eva te weten kom, hoe meer mijn woede richting haar toeneemt.

Om nog maar te zwijgen over het feit dat ik me alleen in het hol van de leeuw bevindt, zonder back-up of mijn pistool.

HOOFDSTUK 3

EVA

*A*ls ik niet zo dicht bij Carmine zou staan dat ik zijn hart in bijna hetzelfde onregelmatige ritme als het mijne kan voelen kloppen, zou ik denken dat hij een fatale klap had gekregen. Hij klemt zijn kaken op elkaar, waardoor hij er in zijn smoking alleen maar nog gevaarlijk aantrekkelijker uitziet. Het eerste wat je aan hem opvalt is dat hij een air over zich heeft die duidelijk maakt dat hij belangrijk is. Het staat over zijn hele gezicht geschreven en blijkt eveneens uit de manier waarop hij zich gedraagt. Ik kan het niet simpelweg arrogantie noemen, al is hij absoluut arrogant genoeg. Deze kerel moet een invloedrijk persoon zijn onder deze mensen.

Ik schuif een stukje opzij, zodat ik niet langer de hitte van Carmine's imposante, voorovergebogen postuur voel en realiseer me dan dat ik hem af moet zien te schudden. Voor hem ben ik het meest bang.

Helaas leidt een andere man Roman voor een moment af door vragen op hem af te vuren. Wanneer Roman zich naar hem toe draait om antwoord te geven, probeer ik ervandoor te gaan, maar voordat ik ook maar een stap kan zetten, pakt

Carmine mijn hand beet. De manier waarop hij hem vasthoudt lijkt netjes, maar zijn greep is krachtig als ik tevergeefs probeer me los te wrikken.

Zonder een spier te vertrekken, kijkt hij naar Roman en vraagt snel: ‘Zou ik een dans van je vriendin mogen?’

Roman knikt, volledig in beslag genomen.

Nee, nee, nee. ‘Ik wilde net ...’

Zijn greep verstrakt en hij leunt naar me toe, zijn ogen vol ongeduld. ‘Haal het niet in je hoofd “nee” te zeggen.’

Hij trekt me met zich mee en leidt me naar de menigte van mensen die in het midden tegen elkaar aan staan te schuren terwijl langzame muziek om ons heen klinkt. Ik volg hem zo elegant mogelijk en probeer niet te struikelen, zodat het niet duidelijk is dat hij me intimideert. Plots blijft hij staan, vouwt zijn linkerhand om de mijne en trekt me dicht tegen zich aan. Dan laat hij zijn andere hand over mijn arm glijden en tilt hem op om hem op zijn schouder te plaatsen. Al die tijd heeft hij een woedende uitdrukking op zijn gezicht en zweeft zijn dure geur om me heen.

Ik hou me stijf in zijn armen en kom slechts tot de scherpe lijn van zijn kaak, maar ik volg zijn bewegingen, ook al rust zijn hand zeer laag op mijn onderrug. Terwijl ik probeer enige afstand tussen ons te creëren als we ronddraaien, leidt hij ons moeiteloos de schaduw van een hoek in, op zoek naar privacy in de mensenmassa. Ik gluur om me heen, maar er is geen uitweg.

‘Wat doe je?’ vraag ik als hij zich te dicht tegen me aandrukt en mijn lichaam gevangenhoudt met het zijne.

‘Nee, zo werkt het niet. Eerst geef *jij* antwoord aan *mij*. Ben je Romans vriendin? Heeft hij je in de seksclub laten werken om ons te bespioneren?’ Ook hij lijkt in de war.

‘Wat? *Bespioneren*? Waarom zou ik jullie bespioneren? En nee, ik ben niet zijn vriendin. Ik kende hem toen nog niet

eens. We hebben elkaar pas ontmoet nadat ik Club 7 die avond verliet.'

'Op oudjaarsavond?'

'Ja,' antwoord ik eerlijk.

'Lieg niet tegen me!' Hij schudt me door elkaar en slaat totaal geen acht op *mijn* verwarring. 'Waarom ben je nu zo anders? Je gedraagt je ... Er klopt hier iets niet.'

'Dat geldt ook voor jou, Carmine,' vermaan ik hem verbijsterd en ik vraag me af wat zijn connectie met Roman is. 'Waar is je coole, koninklijke houding gebleven?'

'Koninklijke?' Zijn mondhoek vertrekt alsof hij geamuseerd is, maar onmiddellijk komt zijn norse blik weer terug. 'Waarom werkte Romans vriendin in de seksclub?'

'Ik heb net al gezegd, ik was toen zijn vriendin nog niet,' herhaal ik en hij snuift.

Carmine laat zijn hoofd zakken aangezien hij boven me uittorent, waardoor hij me zenuwslopend klein laat voelen. 'Het is voor je eigen bestwil om te beginnen met praten, voordat ik je vriend spreek ...'

'Ga maar met hem praten. Maakt mij niet uit,' bluf ik, maar mijn ledematen trillen, want deze man zou me kunnen breken als een twijgje.

Hij trekt me nog dichter tegen zich aan en zegt op ijzige toon: 'Leugenaar. Dat maakt je wel degelijk uit. Jij bent onderdeel van Romans plan.'

Welk plan?

Maar voordat ik dat hardop kan vragen, nadert Roman ons en staat Carmine me toe een stap terug te zetten.

'Als je me de hele avond antwoorden gaat ontzeggen, moet ik misschien harder proberen je te provoceren ...' Dan geeft hij me gehaast een angstaanjagende waarschuwing voordat Roman ons bereikt. 'Dit is nog niet voorbij. Ik zoek je bij de eerste de beste gelegenheid op om deze ondervra-

ging af te ronden. Ik *zal* een verklaring van je krijgen, *en* mijn horloge.'

'Zou ik mijn vriendin terug mogen?' vraagt Roman op een toon die te scherp is om vriendelijk te zijn.

Carmine laat me los als Roman mijn hand pakt en ik ga met hem mee terwijl ik mijn adem laat ontsnappen. Ik ben echter nog niet veilig, want we verlaten de woonkamer en lopen naar het eind van de gang, waar de grote slaapkamer zich bevindt.

Roman gooit de deur dicht en werpt een blik op me. 'Carmine is behoorlijk knap.'

Ik durf niet te reageren.

'En hij lijkt zeer geïnteresseerd in je te zijn.' Hij strijkt met zijn hand over zijn gladgeschoren kaak en hoewel hij en Carmine even angstaanjagend zijn, valt me op hoe slank Romans lichaam is in vergelijking met Carmine's gespierde postuur.

'Dat is hij niet,' mompel ik. Hij is geïnteresseerd in zijn horloge en in de plannen van Roman. Dat geldt trouwens ook voor mij.

Vragend kijkt hij me aan. 'Hoe ken je hem? Heb je hem geneukt op je eerdere werkplek?'

'Nee. Ik heb hem alleen twee keer ontmoet in Club 7 en we hadden ruzie. Hij is geen onderdeel van de club.'

'Schatje, je bent verkeerd geïnformeerd. Hij *is* Club 7. Weet je niet wie de eigenaar is? De Chicago Syndicate, de maffia. En Carmine Montesi is een van de leden van het syndicaat.'

Zonder nadenken roep ik uit: 'O mijn God. Wat is hier aan de hand? Hoe ken *jij* hem?' Uiteraard heb ik over de onaantastbare syndicaatmannen gehoord.

Hij steekt zijn handen omhoog om me duidelijk te maken dat ik moet kalmeren. 'Ik ken Carmine niet persoonlijk, al

doe ik wel enkele zaken met het syndicaat. Maar ik ga je in ieder geval niet betalen als je met hem flirt!

‘Ik flirtte niet,’ verdedig ik mezelf, verbluft omdat ik nog maar net bij het landgoed ben aangekomen en een van de drie strakke jurkjes heb aangetrokken die ik van de gastvrouw kreeg of hij loopt me al te commanderen.

Ik dacht dat ik was aangenomen om op dit feest mannen te vermaken. Tenminste, dat is wat Roman me vertelde toen ik hem tegenkwam op de avond dat ik Club 7 uitrende. Hij bood me voor een heel weekend deze baan aan, voor tweeduizend dollar. Maar blijkbaar ben ik hier niet alleen om te entertainen, maar ook om zijn bevelen op te volgen en me voor te doen als zijn *vriendin* als dat nodig is.

Ik ben niet trots op mezelf, maar sinds ik zes maanden geleden besloot om als escort voor Club 7 te gaan werken, heb ik helemaal geen trots meer over. En nu heb ik het dieptepunt bereikt en realiseer ik me dat ik nooit meer als escort wil werken. Na dit feest moet ik een langetermijnplan bedenken om uit dit wereldje te komen.

‘Zorg er gewoon voor dat het niet nog eens gebeurt,’ waarschuwt Roman me.

‘Oké,’ geef ik toe, maar vraag dan verward: ‘Maar waarom liet je me dan met hem dansen?’

Hij laat een grom horen, wat verraadt hoezeer hij Carmine en het syndicaat benijdt. Ik deins achteruit als hij me benadert.

‘Je zegt geen “nee” tegen een syndicaatman. Maar ik sta verdomme niet toe dat die Italiaan me in mijn eigen huis ondermijnt.’

Hij grijpt me bij mijn schouders en ramt me tegen de muur.

‘Zolang je voor mij werkt, schenk je *geen* aandacht aan die man. Flirt nog een keer met hem en het zal jullie allebei berouwen! Er zijn hier genoeg andere mannen.’

Shit, shit, shit! Carmine zal me nooit met rust laten tot ik hem zijn horloge heb gegeven, een horloge dat ik hier niet bij me heb. Ik was van plan het terug te sturen naar Club 7, maar omdat ik me zorgen maakte over hoe ik de rekeningen moest betalen, overwoog ik het te verkopen.

‘Oké. H-het spijt me,’ stamel ik, doodsbang door hoe boos hij is.

Dapper blijven, Eva. Zorg dat je dit feest doorstaat en vlucht dan als een gek voor deze mannen.

Geklop op de deur onderbreekt ons en als Roman de deur opentrekt en zijn bewaker daar staat, slaak ik een zucht van verlichting en zak opgelucht in elkaar.

‘Meneer Montesi was naar je op zoek.’

Mijn tijdelijke opluchting verdwijnt als sneeuw voor de zon.

‘Laat hem binnen. Hij is Chicago Syndicate royalty.’

De bewaker stapt opzij en Carmine verschijnt in beeld. Hij pint me vast met zijn blik en slentert naar binnen terwijl Roman met de andere man spreekt.

Wanneer Carmine naast me blijft staan, draait hij zich om naar de deuropening terwijl hij me toebijt: ‘Ontmoeten we elkaar weer, kleine dief.’

Niet in staat op mijn tong te bijten, mompel ik liefjes: ‘Welkom, uwe hoogheid.’ Het doet me goed te zien dat zijn kaak enigszins verstrakt.

Arme Carmine ... Blijkbaar is hij eraan gewend dat mensen zijn reet kussen.

Zijn blik schiet naar mij als hij terugkaatst: ‘Ah, daar is de felle dief.’

Ik trek een gezicht, wat hij bewust negeert terwijl hij er op een commanderende toon aan toevoegt: ‘Let op, want dit is wat er gaat gebeuren ...’

HOOFDSTUK 4

CARMINE

Eva is onuitstaanbaar. Waarom kan ik haar niet doorgronden?

‘Let op, want dit is wat er gaat gebeuren ...’ begin ik, maar Roman gebaart zijn bewaker te vertrekken en draait zich om.

Hij spreidt zijn armen. ‘Carmine, ik ben blij een syndicaatlid op mijn feest te mogen verwelkomen.’

‘Ik kwam niet alleen voor het feest. Adriano en ik wilden je vanwege een bepaalde reden spreken, uiteraard.’

‘Wat kan ik voor je doen?’

Ik kijk niet naar het meisje, maar Roman heeft al gezegd dat ik van het syndicaat ben, dus geef ik antwoord. ‘We hadden een probleem met onze laatste vracht.’

Romans wenkbrauwen gaan omhoog alsof hij verbaasd is, maar het is geen Academy Award winnend optreden. ‘Ik ben net terug van vakantie en niemand heeft me laten weten dat er problemen zijn.’

Ik speel het spelletje mee. ‘Jouw mannetje, dat de vracht normaal gesproken doorlaat, heeft de lading in de haven vastgehouden.’

Onmiddellijk duwt hij zijn hand in zijn zak om zijn

mobiel te pakken en terwijl hij een nummer belt en de telefoon naar zijn oor brengt, laat hij me weten: 'Dit is een misverstand. Ik heb nieuwe werknemers. Ik zal het direct rechtzetten ... Met Roman. Waarom ligt de lading van het syndicaat nog in de haven?'

Wanneer ik een blik op Eva werp, blijkt ze me aan te staren, maar ik negeer haar. Normaal gesproken doet het me niets als ik word aangestaard, maar nu, door haar, irriteert het me.

Roman beëindigt het gesprek met zijn medewerker. 'Het spijt me. Mijn werknemer zal bij de haven zijn om de vracht vrij te geven zodra er iemand van jullie organisatie heen kan gaan om hem te ontmoeten.'

'Laat je mannetje mijn soldaat meteen bellen om hem te zeggen dat hij het kan ophalen.'

'Zal ik doen.' Terwijl hij een bericht op zijn telefoon typt, neem ik de mijne uit mijn zak en werp een norske blik naar het meisje. 'Stop met staren,' mime ik.

'Irritant, hè?' murmelt ze uitdagend, waarop ik simpelweg een wenkbrauw optrek en haar zo dwing weg te kijken van mijn priemende blik.

Hoewel ik nog steeds veel vragen voor deze vrouw heb, moet ik eerst contact opnemen met Adriano, dus ik steek mijn mobiel op en laat Roman weten: 'Nu dat is geregeld, zal ik mijn baas op de hoogte brengen.'

'Geef alsjeblieft mijn oprechte verontschuldigingen door, Carmine,' zegt hij op een verdachte, slijmerige toon voordat ik zijn slaapkamer verlaat.

Voordat ik contact opneem met Adriano, ben ik van plan mijn pistool te halen, want ik ben ervan overtuigd dat Roman een verborgen agenda heeft, precies zoals Adriano vreesde.

Discreet loop ik de hoek om en passeer een stelletje. Ik heb mazzel; het ontvangstdeel en de hal zijn verlaten. Ik

sprint naar voren en duik achter de balie waaronder gelabelde dozen netjes op een rij staan. Ik gris mijn Smith & Wesson uit de doos met mijn naam erop en vervang hem door een pistool uit een andere doos, zodat de mijne niet leeg is, en schuif hem terug op de plank. Ik gluur om me heen en kom overeind terwijl ik mijn wapen aan de zijkant van mijn broekband steek. Snel loop ik om de balie heen, popelend om hier weg te gaan, maar wanneer ik naar het eind van de gang kijk, houdt een paar stormachtig grijze ogen iedere beweging die ik maak nauwlettend in de gaten. Ik verstijf en koelbloedig slentert ze weg. Daar gaat mijn bovenhand. *Verdomme!* Toch moet ik met mijn baas praten, dus ik bel Adriano.

‘Carmine?’ Na één keer overgaan neemt hij op.

Zonder hem te begroeten, meld ik: ‘Je hebt me alleen de leeuwenkuil in gestuurd. Een van de meisjes van de seksclub is Romans vriendin.’

‘Oké ... Wie?’

‘Eva Conley. Ze is vorige week ontslagen en nu is ze hier. Ze werd net aan me voorgesteld als zijn vriendin.’

‘O, *dat* meisje. Degene die met jou is gezien. Vertel me alsjeblieft niet dat je haar hebt geneukt.’

‘Nee,’ reageer ik een beetje te snel.

‘Voordat je verdergaat, wat is er aan de hand met mijn vracht? Carmine?’ vraagt hij terwijl ik in beslag word genomen door gedachten aan Eva.

‘Roman beweert dat het een fout is van zijn nieuwste medewerker en zijn mannetje belt op dit moment onze soldaat. Ik zal John het de soldaat laten bevestigen en het je laten weten zodra we het hebben.’

‘Ik zal John wel bellen. Nog even over dat meisje. Waarom heb jij interesse in haar?’

‘Ik heb geen interesse in haar, maar ze is zijn huidige vriendin en er is iets gaande, want Roman heeft de situatie

met een simpel telefoontje opgelost. Volgens mij naait hij ons.'

'Heb je haar gesproken?'

'Kort. Ze zegt dat ze pas met hem is sinds ze Club 7 heeft verlaten, maar het is veel te toevallig.'

'Dat ben ik met je eens, dus ik denk dat het verstandig is als je het weekend blijft. Neus een beetje rond in zijn huis en ondervraag het meisje. Ik zal zorgen dat er een kapitein in de buurt post, zodat er back-up stand-by is als er zich problemen voordoen.'

'Oké.'

'Hou me op de hoogte, Carmine.'

'Doe ik,' antwoord ik, klaar om op onderzoek uit te gaan, want ik geloof er geen snars van dat dit de schuld is van Romans werknemer.

Trouwens, het kan niet anders dan dat Eva betrokken is bij welk complot het ook mag zijn dat Roman beraamt en zij is makkelijk te breken. Dus is Eva Conley mijn doelwit om Romans plan te achterhalen en mijn verdomde horloge terug te krijgen.

Ik besluit eerst mijn wapen in mijn kamer te leggen, dus loop ik weer door de gang en blijf staan voor de deur met nummer drie erop, wat de kamer naast die van Roman is. Ik draai aan de knop en stap een ruime slaapkamer in met grijze plavuizen en slechts gemeubileerd met een ladekast, nachtkastje en een bed, alles wit geverfd. Mijn tas ligt op de vloer. Het is kil, maar schoon. Zware, witte gordijnen hangen langs de glazen schuifpui, die leidt naar de tuin en het zwembad.

Plotseling klinkt er een zacht gekraak uit de badkamer, dus ik trek mijn pistool en sluip naar voren. Ik reik naar de deurknop, mijn gespannen wapen in mijn andere hand, gooi de deur open en richt op een vrouw met opengesperde ogen

die ik ken. Ik been naar binnen en dwing haar tegen de muur, mijn voorkant tegen haar aangedrukt.

Met een hand pak ik haar kin beet zodat ze naar me op moet kijken en duw de loop tegen haar slaap. 'Mijn kamer binnenglippen was geen slimme beslissing.'

HOOFDSTUK 5

EVA

Ik sta buiten bij de aan mij toegewezen kamer, die twee deuren van Romans slaapkamer vandaan ligt. De ijzige januariwind koelt mijn wangen als ik het terras oversteek en de statige tuin met uitgestrekte grasvelden en omheinde paden observeer. Het valt me op dat er geen bewakers langs het hek patrouilleren, dus ik zou er zonder enig probleem overheen kunnen klimmen. Plotseling hoor ik echter commotie en verheven stemmen uit de kamer hier-naast komen.

‘Mijn kamer binnenglippen was geen slimme beslissing.’

Onmiddellijk herken ik Carmine’s diepe stem, dus in plaats van te vertrekken, sluip ik op mijn tenen naar zijn terrasdeur. Ik leun naar voren, zodat ik om de muur heen kan kijken die de terrassen van onze kamers scheidt en gluur naar binnen. Daar zie ik Carmine in de badkamer staan, zijn lijf tegen een mager blondje aangedrukt.

‘Ik wist niet zeker dat dit jouw kamer was,’ antwoordt ze op een verleidelijke manier, terwijl ze met hun gezichten naar elkaar gericht staan.

Hij heeft een pistool tegen de zijkant van haar hoofd

gedrukt - het pistool dat ik hem in de foyer zag stelen - voordat hij het terug in zijn broekband steekt. Ze blijven tegen elkaar aangeplakt staan, zijn indrukwekkende postuur duwt haar tegen de muur en het lijkt erop dat ze ervan geniet.

'Hoi, Carmine,' spint ze tegen zijn mond en hij deinst dusdanig terug dat hun borstkassen elkaar niet meer raken.

Serius, die kerel is altijd met een andere vrouw. Toch vraag ik me af hoe het zou zijn om de aandacht van een man met zijn commanderende houding te krijgen. Tot hij me eraan herinnert wat een arrogante zak hij is. Carmine, die verdomde kerel, grijnst boosaardig naar haar op en neer gaande tietten en ik verdring een sprankje jaloezie.

'Gwen,' begroet hij haar met een opgetrokken wenkbrauw. 'Waarom ben je hier?'

'Ik ben hier om jou te zien, natuurlijk. Ik kon het niet geloven toen ik je op de gastenlijst zag staan. Hoe gaat het met je?'

'Met mij gaat het goed. Ik ben hier voor zaken.'

'Uitsluitend voor zaken?'

Hij knikt, maar zwijgt terwijl ze elkaars blik iets te lang vasthouden. Ze tilt haar hand op, alsof ze hem wil aanraken, maar hij keert zich van haar af en loopt terug de slaapkamer in. Het lijkt alsof hij in gedachten verzonken is als hij een hand door zijn dikke, donkerbruine haar haalt en het op een uiterst aantrekkelijke manier in de war woelt. Zijn bewegingen zijn gecontroleerd en, tot mijn ongenoegen, betoverend.

Wat is er gaande tussen deze mensen?

Gwen volgt hem, net op het moment dat hij achteromkijkt en zegt: 'Je kunt beter gaan. Ik wil niet dat iemand je hier aantreft.'

'Maak je geen zorgen, Carmine ...'

‘Gwen,’ onderbreekt hij haar met norse stem en opent dan simpelweg de deur.

Zich realiserend dat de discussie is gesloten, slentert ze naar voren. ‘Kunnen we later praten?’

‘Oké. Later, Gwen.’ Zodra ze is vertrokken, sluit hij de deur en zucht terwijl hij met zijn hand over zijn sterke kaak strijkt, die bedekt is met donkere haartjes.

Dan vist hij zijn telefoon uit zijn zak en legt hem op de kast, voordat hij de lades begint open te trekken en de inhoud onderzoekt.

Checkt hij zijn kamer op af luisterapparatuur?

Wanneer ik een rinkelend geluid hoor en er een man opneemt, besef ik dat hij de telefoon op de speaker heeft gezet.

‘Carmine?’

Carmine reageert terwijl hij de lamp op het nachtkastje checkt. ‘Broer, het zou kunnen dat we nog een klein probleem hebben. Gwen is hier ...’

‘Dus? Misschien komt ze nog van pas?’ oppert de man.

‘Misschien,’ antwoordt hij en grijnst voordat hij rechtop gaat staan en de telefoon van de kast grist. ‘Maar verdomme zeg, die is alleen maar lekkerder geworden.’

De andere man lacht en Carmine haalt hem van de speaker voordat hij de telefoon naar zijn oor brengt en er een windvlaag langs me heen blaast. Onverwachts kijkt Carmine naar links en ik schiet naar achteren. Met ingehouden adem blijf ik zo stil als een standbeeld staan. Een moment lang is het doodstil.

‘Ik bel je later,’ zegt Carmine en dan hoor ik voetstappen de kant waar ik me verstop op komen.

Mijn hart bonkt in mijn keel als ik opzij stap en godzijdank schuift de glazen deur dicht.

Ik wacht nog een paar tellen en als ik ervan overtuigd ben

dat de kust veilig is, haast ik me naar het eind van het terras en kijk de andere aangrenzende kamer in, die leeg is. Dan begeef ik me verder door de duisternis en haast me rond het zwembad de tuin in, waarbij ik de tuinverlichting zo veel mogelijk vermijd.

Wanneer ik echter halverwege de tuin ben, klemmen sterke armen zich plotseling achterlangs rond mijn middel en tillen me van de grond, waardoor we achterovervallen. Ik herken Carmine's sandelhoutgeur als hij ons omrolt en zijn lange, gespierde lijf tegen het mijne drukt, waardoor de lucht uit mijn longen wordt geperst. Zijn greep is stevig en ik ben niet in staat me te bewegen. De kou uit de grond trekt door mijn kleren heen.

'Je hebt mijn gesprek gehoord. Nu zal ik je moeten vermoorden,' zegt hij dreigend.

'Wat?!' Mijn blik schiet opzij en onze lippen strijken bijna langs elkaar. Wanneer hij met slechts een verzengende blik reageert, schiet pure paniek door iedere cel en zenuw van mijn lijf.

HOOFDSTUK 6

CARMINE

Terwijl ik met Adriano aan de telefoon ben, hoor ik een geluid en als ik naar de glazen deur kijk, zou ik zweren dat ik een schaduw zie weg bewegen.

Nadat ik een tel heb gewacht, zeg ik: 'Ik bel je later,' en hang op.

Ik sluip naar de deur, schuif hem dicht en loop achterwaarts de duisternis van mijn kamer in terwijl ik het zwembad en de buitenrand van de tuin in de gaten houd. En jawel, even later zie ik een vrouw over het gazon vliegen, dus ik glip mijn kamer uit en ren zo zacht mogelijk naar haar toe. Zodra ik dichterbij kom, herken ik Eva's lange haren die achter haar aan waaieren en wederom valt me op hoe snel ze is. Ik schiet naar voren, sla mijn arm om haar middel en til haar op, waardoor we op het gras vallen.

Moeiteloos draai ik ons om en druk haar voorkant tegen de grond terwijl we allebei zwaar ademen. 'Je hebt mijn gesprek gehoord. Nu zal ik je moeten vermoorden,' sis ik.

'Wat?!' fluistert ze hard en ik grimas terwijl ik onderzoekend door de tuin kijk om te zien of we zijn betrapt, maar niemand anders heeft voet in de tuin gezet.

Het felle ding blijft zich op afleidende manieren tegen me verzetten. Haar kont schuurt langs mijn kruis en haar verrassend zachte haren met die zoete kokosgeur drukken tegen mijn mond.

Jezus!

De hitte van haar lichaam is aanlokkelijk warm nu de ijzige kou door mijn inmiddels besmeurde broek trekt.

‘Waarom luisterde je me af, kleine dief?’ bijt ik haar opgefokt toe.

‘Dat deed ik niet,’ reageert ze en voegt er met trillende stem aan toe: ‘Waar kom jij ineens vandaan? Je beweegt zo stil als een ninja. Dat is gewoon eng.’

Ik negeer haar vragen aangezien we ieder moment betrappt kunnen worden, kom overeind en reik naar mijn pistool achter in mijn broekband. Dan richt ik het op haar.

Met opengesperde ogen perst ze haar lippen op elkaar en ik gebaar met mijn Smith & Wesson. ‘Opstaan.’

Ze gehoorzaamt en komt met haar handen omhoog en haar gezicht naar mij gericht overeind. Ik maak een cirkelende beweging met mijn wapen en beveel haar zo terug naar mijn kamer te lopen terwijl ik haar op de voet volg. Wanneer we het zwembad naderen, gaan de lichten in Romans slaapkamer aan, nog geen vijf meter bij ons vandaan. Allebei blijven we staan en kijken elkaar een fractie van een seconde aan voordat we tegelijk op de grond duiken en op onze buik doodstil blijven liggen.

Ah, dus de kleine dief heeft een geheim voor Roman. Waarom zou ze anders proberen er vandoor te gaan en zich voor hem verstoppen?

‘Kruip naar de zijkant, naar de boom,’ draag ik haar op, maar ze haast zich al die kant op. Ik kronkel achter haar aan, waardoor de ijskoude grond mijn smoking volledig verruïneert.

Wanneer ik de boom bereik, gaat Eva er met haar rug

tegenaan zitten. Ze wrijft in haar handen om de viezigheid eraf te krijgen en mompelt. 'Zo koud.'

Ik zak voor haar op mijn hurken, geïrriteerd door mijn vuile kleren. Ik heb alles graag netjes en geordend. Zij is net een kleine orkaan die door mijn zorgvuldig georganiseerde wereld raast, iets wat ik nu echt niet kan gebruiken.

Ik wijs met mijn wapen naar mezelf. 'Je hebt mijn smoking verpest.'

Haar bewegingen stoppen en haar frons verdiept. 'Je *hoefde* niet achter me aan te komen. En waarom hielp je me?' merkt ze bijdehand op.

'Omdat je nu bij me in het krijt staat.'

'En ik neem aan dat je je geliefde horloge terug wilt?'

'Nee,' reageer ik. 'Ik laat je wel weten wanneer ik de schuld wil innen.'

We bevinden ons uit het zicht en ik laat mijn pistool aan mijn hand bungelen terwijl ik haar in me op neem. Ze vuurt dodelijke blikken op me en deinst niet terug voor mijn priemende blik. Ik besluit over te gaan op een andere aanpak, aangezien ze een makkelijke leugenaar is en nogmaals vragen waarom ze me afluisterde me geen antwoorden zal opleveren.

'Waar rende je naartoe, Eva?' vraag ik rustig, maar ze steekt afwerend haar kin in de lucht.

'Nergens.' Ze neemt een onschuldige houding aan en verwacht waarschijnlijk dat ik mijn vragen blijf herformuleren, maar dat is niet mijn stijl.

Ik weiger te discussiëren of te debatteren. Ik ben erop getraind om ieder gesprek in de richting te sturen die ik wil, dus ik kantel mijn hoofd en grijns naar haar. Een rimpel verschijnt in haar voorhoofd en haar hooghartige uitdrukking verdwijnt.

Ik kom overeind en kijk op haar neer. 'Zullen we dan samen teruglopen? Ik weet zeker dat Roman dat geen